

MARJAANA KELLA

*Punatakkinen nainen, 1997, kromogeeninen
värivedos alumiinille, 76 x 60 cm.*

Marjaana Kellan (s. 1961) valokuvataiteessa yksinkertaisuus jännittyy monimerkityksellisyydeksi. Hän onnistuu tavoittamaan metafysisen tavanomaisessa. Periaatteessa Kella on klassinen kuvaaja, joka luottaa kameran ilmaisuvoimaan ja varmaan kompositioon. Mikään ei tunnu olevan sattumanvaraista. Hän käyttää työläästi liikuteltavaa ja ohjattavaa kenttäkameraa; kuvaamiseen menee helposti useita tunteja tai kokonainen päivä. Tällaisen kameran etuna on filmin suuri, neljä kertaa viiden tuuman koko. Näin kohteesta saadaan paljon aineistoa, ja se tekee tarvittaessa mahdolliseksi yksityiskohtien ylitodellisen selkeän esittämisen. Toinen ominaisuus on, että suuren negatiivin ansiosta kuvan terävyyden alue voidaan säätää tarkasti haluttuun paikkaan. Kuvasyvyyden vähäisetkin vaihtelut näyttäytyvät terävyyseroina. Lähikuvassa syntyy likimääräisen ja yksityiskohtaisen leikki. Kuvansa Kella toteuttaa melko suurina alumiinipellille kiinnitettynä kromogeenisina värivedoksina.

Yhtä paljon kuin Kella on välineperfektionisti, hän rakastaa yllätyksiä ja paradokseja. “Käänteisiksi muotokuviksi” hän nimittää valokuvasarjaansa, jossa kamera on suunnattu kasvojen sijasta kohteen selkään, niskaan ja hiuksiin. Ryhti, pään asento, kampa, vaatekuvien tekstuurit ja joskus sfumaton omainen häivähdys profiilista luonnehtivat mallia. Viimeistelytoteutus virittää sinänsä banaalin aiheen tavanomaisen tuolle puolen. Toisessa muotokuvasarjassaan Kella on kuvannut ihmisiä hypnoosissa. Varsinaisia muotokuvia nekkään eivät ole, sillä hypnotisoija manipuloi mallien mielenliikkeitä. Kuvatut näyttävät tunnistettavana itsenäin mutta kuitenkin toisena – milloin runollisena, tuskaisena tai koomisena. Myös Kellan interiörökuvat perustuvat läsnäolon ja poissaolon jännitteeseen. Katsomon tyhjät tuolit ja lämpimän peiliin heijastuvat autiot portaat viestivät yleisöstä kuten tyhjä näyttämö esityksestä.

Kellan surrealistinen herkkyyden taiteilijana eroaa suomalaisille usein tunnusomaisesta positivismista ja realismista. Hänen ilmaisunsa on yhtä aikaa hiljaista ja voimakasta, toteavaa ja hämmäntävää. Se on katsojan lumoamista vähin elein. Myös täyteläiset punaisen ja vihreän sävyt Kellan valokuvissa johdattavat katsojan ajatukset Pohjolan sijasta pikemminkin flaaamilaiseen maailmaan.